Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 26. janvārī*

Apelācija — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas vannas istabu aprīkojuma tirgi — Pārdošanas cenu saskaņošana un konfidenciālas komercinformācijas apmaiņa — Vienots un turpināts pārkāpums — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta C-614/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 27. novembrī iesniedza

Masco Corp. , Teilora [*Taylor*], Mičigana (Amerikas Savienotās Valstis),

Hansgrohe AG , Šiltaha [*Schiltach*] (Vācija),

Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH , Šiltaha,

Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH , Vīnes Neidorfa [*Wiener Neudorf*] (Austrija),

Hansgrohe SA/NV , Brisele (Beļģija),

Hansgrohe BV , Vestknollendama [*Westknollendam*] (Nīderlande),

Hansgrohe SARL , Antonī [*Antony*] (Francija),

Hansgrohe Srl , Villanova d'Asti [*Villanova d'Asti*] (Itālija),

Hüppe GmbH , Bādcvišenāna [*Bad Zwischenahn*] (Vācija),

Hüppe GesmbH , Laksenburga [*Laxenburg*] (Austrija),

Hüppe Belgium SA/NV , Voluvē Sentetjēna [*Woluwé Saint-Étienne*] (Beļģija),

Hüppe BV , Alblaserdama [*Alblasserdam*] (Nīderlande),

ko pārstāv *D. Schroeder* un *S. Heinz*, *Rechtsanwälte*, kā arī *B. Fischer*, *advocate*, ko pilnvarojis *J. Temple Lang*, *solicitor*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

otra lietas dalībniece –

* * Tiesvedības valoda – angļu.

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Malferrari* un *F. Ronkes Agerbeek*, pārstāvji, kam palīdz *B. Kennelly*, *barrister*,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Levits, S. Rodins [*S. Rodin*] (referents) un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Masco Corp.*, *Hansgrohe AG*, *Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH*, *Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH*, *Hansgrohe SA/NV*, *Hansgrohe BV*, *Hansgrohe SARL*, *Hansgrohe Srl*, *Hüppe GmbH*, *Hüppe GesmbH*, *Hüppe Belgium SA/NV* un *Hüppe BV* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra spriedumu *Masco* u.c./Komisija (T-378/10, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2013:469), ar kuru Vispārējā tiesa ir noraidījusi to prasību daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

2 Tiesvedības priekšvēsturi, kas aprakstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–9. punktā, var rezumēt šādi.

3 Apelācijas sūdzības iesniedzējas, proti, *Masco Corp.*, kas ir ASV uzņēmums, un atsevišķi tā Eiropas meitasuzņēmumi, tostarp *Hansgrohe AG* un *Hüppe GmbH*, ražo sanitārtehnikas izstrādājumus, kā arī dušas nodalījumus un to piederumus.

4 2004. gada 15. jūlijā apelācijas sūdzības iesniedzējas informēja Eiropas Komisiju par aizliegtu vienošanos vannas istabu aprīkojuma nozarē un lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas sodiem atbilstoši Komisijas Paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.) vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt tiem uzliktā naudas soda apmēru. 2005. gada 2. martā Komisija atbilstoši šā paziņojuma 8. punkta a) apakšpunktam un 15. punktam pieņēma lēmumu par nosacītu atbrīvojumu no naudas sodiem par labu apelācijas sūdzības iesniedzējām.

5 2010. gada 23. jūnijā Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā konstatēja LESD 101. panta 1. punkta un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.) 53. panta pārkāpumu vannas istabu aprīkojuma nozarē. Šis pārkāpums, kurā esot piedalījušies

17 uzņēmumi, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzējas, esot norisinājies dažādos laikposmos no 1992. gada 16. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim un esot izpaudies kā pret konkurenci vērstu nolīgumu vai saskaņotu darbību kopums Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritorijā.

6 Komisija uzskatīja, ka iepriekš aprakstītās darbības bijušas daļa no vispārēja plāna, kura mērķis esot ierobežot konkurenci starp attiecīgajiem uzņēmumiem, un šīm darbībām esot vienota un turpināta pārkāpuma pazīmes, kura piemērošanas jomā ir iekļautas trīs preču apakšgrupas, proti, sanitārtehnikas izstrādājumi, dušas nodalījumi un to piederumi, kā arī keramikas izstrādājumi (turpmāk tekstā – "trīs preču apakšgrupas").

7 Šo iemeslu dēļ apstrīdētā lēmuma 2. pantā Komisijas uzskatīja, ka šie 17 uzņēmumi ir piedalījušies vienotā pārkāpumā un tādējādi ir pārkāpuši LESD 101. panta 1. punktu un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu 53. pantu.

8 Tomēr, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām, minētā lēmuma 2. panta pirmās daļas 1. punktā Komisija ir norādījusi, ka tā tām neuzliek nekādu naudas sodu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā uz pārsūdzētais spriedums

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 7. septembrī, apelācijas sūdzības iesniedzējas cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, norādot vienu pamatu par to, ka Komisija ir nepamatoti secinājusi, ka tās ir piedalījušās vienotā pārkāpumā vannas istabu aprīkojuma jomā.

10 Ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Komisijai, ka tā ir pieļāvusi kļūdas, pirmkārt, nosakot vienotu pārkāpumu un uzņēmumu dalības šādā pārkāpumā veidojošos elementus un, otrkārt, novērtējot faktus vienota pārkāpuma un apelācijas sūdzības iesniedzēju dalības šajā pārkāpumā konstatēšanai.

11 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi

12 Apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas skar apelācijas sūdzības iesniedzējas;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un

— veikt visus citus pasākumus, ko Tiesa uzskatītu par piemērotiem.

13 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

14 Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza divus pamatus. Pirmais pamats ir par apelācijas sūdzības iesniedzēju dalības vienotajā pārkāpumā kļūdainu konstatējumu. Otrais pamats ir par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

Par pirmo pamatu – apelācijas sūdzības iesniedzēju dalības vienotajā pārkāpumā kļūdainu konstatējumu

Lietas dalībnieku argumenti

15 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, uzskatot, pirmkārt, ka tām ir bijis nodoms ar savu rīcību veicināt kopējos mērķus, kas bija visiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem, otrkārt, ka tām bija zināms par citu uzņēmumu paredzēto vai īstenoto prettiesisko rīcību šo mērķu īstenošanā un, treškārt, ka tās bija gatavas uzņemties risku. Šis pamats ir iedalīts piecās daļās.

16 Par pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 59. punktā, konstatējot, ka attiecīgo prettiesisko darbību mērķis ir ļaut apelācijas sūdzības iesniedzējām kopīgi vērsties pret vairumtirgotājiem attiecībā uz trim preču apakšgrupām, tostarp keramikas izstrādājumiem, ir acīmredzami sagrozījusi pierādījumus par to nodomu ar pašu rīcību veicināt visu dalībnieku kopēju mērķi vienotajā pārkāpumā. Proti, apstrīdētā lēmuma 931. apsvērums, uz ko atsaucas Vispārējā tiesa savu pamatojumu atbalstam, neļaujot izdarīt šādu secinājumu. Turklāt pretēji pārsūdzētā sprieduma 59. punktā teiktajam apelācijas sūdzības iesniedzējas, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tās tiesas sēdē, neesot atzinušas, ka prettiesiskās darbības bija paredzētas vienotai pretestībai pret vairumtirgotājiem.

17 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo pakārtoti, ka, lai gan tika uzskatīts, ka pārsūdzētā sprieduma 59. punkts nav par to, lai pierādītu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējām bija nodoms ar savu pašu rīcību veicināt kopējo mērķi, kas bija visiem uzņēmumiem vienotā pārkāpuma dalībniekiem, Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi šo jautājumu un tādējādi, nepiemērojot atbilstošos tiesību kritērijus, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

18 Ar pirmā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai pierādījumu sagrozīšanu par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas zināja par pārējo uzņēmumu paredzēto vai veikto prettiesisko rīcību šā mērķa īstenošanai. Šajā ziņā tās norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 61. punktā Vispārējā tiesa kļūdaini izsecina no apelācijas sūdzības iesniedzēju piederības koordinēšanas organizācijām un daudzpreču apvienībām to, ka tās zināja par prettiesisko darbību kopumu. Taču apelācijas sūdzības iesniedzēju piederība šādām organizācijām un apvienībām Beļģijā, Francijā vai Itālijā neesot tām ļāvusi zināt par keramikas izstrādājumu koordinētu cenu celšanu šo dalībvalstu teritorijā.

19 Ar pirmā pamata ceturto daļu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav pareizi piemērojusi tiesību kritērijus par vienota pārkāpuma konstatēšanu, ciktāl tā nav pārbaudījusi, vai tās varēja saprātīgi paredzēt visas pretkonkurences darbības attiecībā uz keramikas izstrādājumiem.

20 Ar piektā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neizskatot jautājumu par to, vai tās bija gatavas uzņemties risku saistībā ar pārējo uzņēmumu, kas tirgo keramikas izstrādājumus, iecerēto vai īstenoto rīcību visu aizliegtās vienošanās dalībnieku iecerētā kopējā mērķa īstenošanā. Taču no Tiesas judikatūras izrietot, ka šis nosacījums piemērojams arī tad, ja uzņēmums esot zinājis par pārējo uzņēmumu iecerēto vai īstenoto prettiesisko rīcību šā mērķa īstenošanā un tas esot ar nodomu saistīts elements, kas tiek prasīts, lai konstatētu šā uzņēmuma dalību visā pretkonkurences rīcībā.

21 Kā uzskata Komisija, pirmais pamats ir jānoraida kā nepieņemams un katrā ziņā kā nepamatots.

Tiesas vērtējums

22 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 101. panta 1. punkta pārkāpums var izrietēt ne tikai no atsevišķas darbības, bet arī no virknes darbību vai turpinātas rīcības, pat ja viens vai vairāki šīs darbību virknes vai turpinātās rīcības elementi paši, aplūkojot atsevišķi, arī var būt minētās normas pārkāpums. Ja dažādas darbības ietilpst "kopējā plānā", to identiskā mērķa dēļ izkropļojot konkurenci iekšējā tirgū, Komisijai ir tiesības noteikt atbildību par šīm darbībām atkarībā no dalības attiecīgajā pārkāpumā kopumā (spriedumi, 2012. gada 6. decembris, Komisija/*Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 41. punkts, kā arī 2015. gada 24. jūnijs, *Fresh Del Monte Produce* /Komisija un Komisija/*Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P un C-294/13 P, EU:C:2015:416, 156. punkts).

23 Uzņēmums, kas šādā vienotā un saliktā pārkāpumā ir piedalījies ar tādu savu rīcību, uz kuru attiecas tādi LESD 101. panta 1. punkta jēdzieni kā nolīgums vai saskaņotas darbības ar mērķi, kas ir vērsts pret konkurenci, un kura ir vērsta uz pārkāpuma īstenošanu kopumā, var būt atbildīgs arī par citu uzņēmumu šī paša pārkāpuma ietvaros veiktu rīcību par visu laikposmu, kad tas minētajā pārkāpumā ir piedalījies. Tā tas ir gadījumā, ja tiek pierādīts, ka minētais uzņēmums ir centies ar savu rīcību veicināt kopīgo mērķu, uz kuriem tiecās visi dalībnieki, sasniegšanu un ka tas zināja par pārkāpjošo rīcību, ko bija iecerējuši vai īstenojuši citi uzņēmumi, lai sasniegtu tos pašus mērķus, vai ka tas varēja saprātīgi paredzēt šādu rīcību un ka tas bija gatavs uzņemties risku (spriedumi, 2012. gada 6. decembris, Komisija/*Verhuizingen Coppens*, C-441/11 P, EU:C:2012:778, 42. punkts, kā arī 2015. gada 24. jūnijs, *Fresh Del Monte Produce*/Komisija un Komisija/*Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P un C-294/13 P, EU:C:2015:416, 157. punkts).

24 Šajā gadījumā ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir sagrozījusi pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma 59. punktā konstatējot, ka attiecīgās prettiesiskās darbības veidoja kopīga pretīstāvēšana, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas piemēroja vairumtirgotājiem attiecībā uz trīs preču apakšgrupām.

25 Šajā ziņā ir jānorāda, kā izriet no šā punkta interpretācijas, ka Vispārējā tiesa jebkurā gadījumā ir balstījusies uz šo konstatējumu vien ļoti pakārtoti, lai pierādītu kopēja plāna esamību un tā būtību, kas ļauj raksturot vienotu pārkāpumu; Vispārējās tiesas ieskatā, šis vērtējums faktiski izriet no vairākiem citiem Komisijas norādītiem elementiem apstrīdētajā lēmumā.

26 Tādējādi, tā kā argumentācija, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas ir norādījušas pirmā pamata pirmajā daļā, nevar likt apšaubīt secinājumu, kuru Vispārējā tiesa ir izdarījusi pārsūdzētā sprieduma 58. un 62. punktā, ka Komisija varēja juridiski pamatoti secināt vienota pārkāpuma pastāvēšanu, šī daļa ir jānoraida kā neiedarbīga (šajā ziņā skat. rīkojumus, 2004. gada 28. oktobris, Komisija/*CMA CGM* u.c., C-236/03 P, nav publicēts, EU:C:2004:679, 30.–32. punkts, kā arī 2014. gada 21. oktobris, *Mundipharma*/ITSB, C-669/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2308, 36. punkts).

27 Ar pirmā pamata otro, ceturto un piekto daļu apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav pārbaudījusi, vai ir tikuši izpildīti šā sprieduma 22. punktā uzskaitītie nosacījumi, un konkrētāk, pirmkārt, vai tās bija iecerējušas ar savu rīcību veicināt visu vienotā pārkāpuma dalībnieku iecerēto kopējo mērķu izpildi, otrkārt, vai tās varēja saprātīgi paredzēt visu pretkonkurences rīcību attiecībā uz keramikas izstrādājumiem un, treškārt, vai tās bija gatavas uzņemties risku.

28 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā izriet no Tiesas pastāvīgās judikatūras, ka principā Vispārējai tiesai nav jāatbild uz pamatiem un argumentiem, kuri netika norādīti vai netika norādīti pietiekami skaidri un precīzi tiesvedības laikā un it īpaši pieteikumā par lietas ierosināšanu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2001. gada 6. marts, *Connolly*/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 121. punkts, un 2014. gada 20. marts, *Rousse Industry*/Komisija, C-271/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:175, 17.–19. punkts).

29 Taču šajā lietā no Vispārējās tiesas kancelejā iesniegtā pieteikuma par lietas ierosināšanu un replikas raksta, it īpaši no šā pieteikuma un replikas raksta punktiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas norādījušas šās apelācijas sūdzības atbalstam, pārbaudes izriet, ka, lai gan tās tika apstrīdējušas, ka tās būtu zinājušas par visām koluzīvajām darbībām, kuras attiecās uz trīs preču apakšgrupām, apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējā tiesā nav norādījušas nevienu argumentu par to, ka tās nebūtu ar savu rīcību veicinājušas visu dalībnieku iecerētos kopējos mērķus, jo tās nevarēja saprātīgi paredzēt visas pārmestās pārkāpjošās rīcības, un ka tās nebija gatavas uzņemties ar šīm rīcībām saistīto risku.

30 Šādos apstākļos Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka tā nav skaidri pārbaudījusi šos jautājumus pārsūdzētajā spriedumā. Attiecībā uz argumentu, ka Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi, vai apelācijas sūdzības iesniedzējas varēja saprātīgi paredzēt visas pārmestās pārkāpjošās darbības un vai tās bija gatavas uzņemties risku, turklāt ir jākonstatē, ka tad, kad Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 61. un 82. punktā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas zināja par šo rīcību, tā nepārbaudīja, vai tās varēja saprātīgi paredzēt minēto rīcību un bija uzņēmušās risku; šie abi nosacījumi, kā izriet no šā sprieduma 23. punkta, ir alternatīvi.

31 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēju norādītā argumentācija ir vērsta uz to, lai pierādītu, ka šā sprieduma 23. punktā izklāstītie nosacījumi šajā lietā nav izpildīti, tas nav pārbaudāms apelācijas instancē.

32 Proti, kā izriet no pastāvīgās judikatūras, apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē principā ir tikai novērtēt tiesisko risinājumu, kas sniegts attiecībā uz prasības pamatiem, kuri tikuši izvirzīti tiesā, kas lietu izskatīja pēc būtības (skat. šajā ziņā spriedumus, 2014. gada 30. aprīlis, *FLSmidth*/Komisija, C-238/12 P, EU:C:2014:284, 42. punkts, un 2014. gada 22. maijs, *ASPLA*/Komisija, C-35/12 P, EU:C:2014:348, 39. punkts).

33 No tā izriet, ka pirmā pamata otrā, ceturtā un piektā daļa ir jānoraida daļēji kā nepieņemamas un daļēji kā nepamatotas.

34 Pirmā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, ciktāl tā pārsūdzētā sprieduma 61. un 82. punktā esot kļūdaini uzskatījusi, ka tās zināja par visām tām prettiesiskajām darbībām, tostarp par darbībām saistībā ar keramikas izstrādājumiem, kuras norisinājās Beļģijā, Francijā un Itālijā.

35 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 256. pantu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmo daļu apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tādējādi vienīgi Vispārējā tiesa ir kompetenta konstatēt un izvērtēt atbilstošos faktus, kā arī izvērtēt pierādījumus. Šo faktu un šo pierādījumu vērtējums, izņemot to sagrozīšanas gadījumus, nav tiesību jautājums, kas būtu pakļauts pārbaudei Tiesā apelācijas tiesvedībā (šajā ziņā skat. rīkojumu, 2009. gada 24. septembris, *Alcon*/ITSB, C-481/08 P, nav publicēts, EU:C:2009:579, 18. punkts; spriedumu, 2011. gada 13. janvāris, *Media-Saturn-Holding*/ITSB, C-92/10 P, nav publicēts, EU:C:2011:15, 27. punkts, kā arī rīkojumu, 2016. gada 3. marts, *AgriCapital*/ITSB, C-440/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:144, 32. punkts).

36 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru pierādījumu sagrozīšana ir notikusi tad, ja, neizdarot atsauci uz jauniem pierādījumiem, jau esošo pierādījumu vērtējums ir acīmredzami kļūdains. Tomēr šādai sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tādējādi, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana. Turklāt, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, tam ir precīzi jānorāda pierādījumi, kurus Vispārējā tiesa ir sagrozījusi, un

jāpierāda kļūdas analīzē, kuru dēļ tā vērtējumā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi šo sagrozīšanu (it īpaši skat. spriedumu, 2015. gada 3. decembris, Itālija/Komisija, C-280/14 P, EU:C:2015:792, 52. punkts un tajā minētā judikatūra),

37 Taču attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 61. un 82. punktā esošajiem konstatējumiem par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas zināja par attiecīgajām prettiesiskajām darbībām, ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzībā tās nav norādījušas pierādījumu, kura Vispārējās tiesas vērtējums šķistu acīmredzami kļūdains šās judikatūras izpratnē.

38 To argumentācijas par apgalvotu pierādījumu sagrozīšanu aizsegā apelācijas sūdzības iesniedzējas patiesībā cenšas apstrīdēt Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, atbilstoši kuram Komisija, it īpaši ņemot vērā saskaņotas cenu paaugstināšanas darbības saskaņošanas struktūrās, pie kurām piederēja apelācijas sūdzības iesniedzējas, varēja pamatoti uzskatīt, ka tās zināja par visām attiecīgajām pretkonkurences darbībām, tajā skaitā tām, kuras skāra keramikas izstrādājumus. Taču šāds faktu vērtējums neietilpst Tiesas kontrolē apelācijas kārtībā.

39 Tādējādi pirmā pamata trešā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

40 No iepriekš minētā izriet, ka apelācijas sūdzības pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

Par otro pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

Lietas dalībnieku argumenti

41 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas kritizē pārsūdzētā sprieduma 59. punktu, jo, tā kā Vispārējā tiesa nav pārbaudījusi atsevišķus argumentus par apgalvoto apelācijas sūdzības iesniedzēju dalību vienotā pārkāpumā, pārsūdzētajam spriedumam trūkst pamatojuma.

42 Vispārējā tiesā neesot pārbaudījusi, pirmkārt, vai apelācijas sūdzības iesniedzēju mērķis bija ar savu rīcību piedalīties iecerētajā kopējā mērķī, otrkārt, vai tās varēja saprātīgi paredzēt visas prettiesiskās rīcības, kas bija iecerētas vai īstenotas keramikas izstrādājumu tirdzniecībā no pārējo uzņēmumu puses, cenšoties īstenot visu dalībnieku iecerētos kopējos mērķus, un, treškārt, vai apelācijas sūdzības iesniedzējas bija gatavas uzņemties risku saistībā ar šādām rīcībām.

43 Šādi rīkodamās, Vispārēja tiesa neesot izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

44 Komisija uzskata, ka otrais pamats ir jānoraida kā nepieņemams un katrā ziņā kā nepamatots.

Tiesas vērtējums

45 Ir jākonstatē, ka, ciktāl apelācijas sūdzības otrais pamats būtībā līdzinās pirmā pamata otrajai, ceturtajai un piektajai daļai, tas ir jānoraida tādu pašu iemeslu dēļ, kādi tika norādīti šā sprieduma 28.–33. punktā.

46 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītajiem pamatiem nav ticis apmierināts, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

47 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

48 Atbilstoši tā paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējām spriedums ir nelabvēlīgs un Komisija ir prasījusi piespriest tām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tām ir jāpiespriež atlīdzināt šīs apelācijas tiesvedības izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

***2) Masco Corp.*, *Hansgrohe AG*, *Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH*, *Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH*, *Hansgrohe SA/NV*, *Hansgrohe BV*, *Hansgrohe SARL*, *Hansgrohe SRL*, *Hüppe GmbH*, *Hüppe GesmbH*, *Hüppe Belgium SA/NV* un *Hüppe BV* atlīdzina tiesāšanās izdevumus**.

[Paraksti]